

Tempel- danseressen in het oude Egypte

Als je oude bekenden
tegenkomt uit voorbije levens,
kan er een vorm van
herkenning optreden'

Reïncarnatietherapeut Marianne Notschaele-den Boer laat bewegen op muziek meestal over aan anderen. Ze houdt niet zo van dansen. Eén van de weinige keren dat ze plotseling wél enthousiast wordt om mee te doen, is tijdens een trancedansbijeenkomst voor therapeuten. Marianne danst regelrecht terug naar het oude Egypte...

Tekst: Marianne Notschaele-den Boer

Ik had nog nooit van trancedansen gehoord, tot ik op een zaterdagmiddag deelnam aan een studiebijeenkomst voor regressietherapeuten. Daar stond deze dansvorm op het programma als ontspanningsmoment. Dansen op muziek in een leeg schoollokaal, ik verwachtte er weinig van. Met een glas witte wijn in de hand, nam ik me voor te gaan kijken naar andere enthousiastelingen, die dit wel leuk zouden vinden. Zij liever dan ik. Op een klein podium maakten vijf muzikanten zich klaar om te gaan spelen. Keyboard, gitaren, Afrikaanse trommels. Zodra de muziek startte, begonnen collega's te dansen, in paren van twee: één sloot de ogen tijdens het dansen en liet zich helemaal gaan op de muziek, de ander zorgde ervoor dat er nergens tegenaan gebotst werd. Ik was van plan aan de kant van het leslokaal te blijven staan, maar bij het horen van de eerste trommelgeluiden popelde ik ineens om mee te doen. Ik wilde dansen, mijn lichaam laten bewegen op het opzwepende ritme van de trommels. Het klonk zo vertrouwd!

voorzichtige eerste danspassen gingen snel over in rondjes draaien om mijn eigen as, op één plek op de dansvloer. Hierbij hield ik mijn armen recht uitgestrekt aan weerszijden van mijn lichaam om in evenwicht te blijven. Ik draaide, draaide en draaide! Met mijn rechtervoet tikte ik telkens kort en snel de grond aan om nog harder te kunnen draaien. Na enkele minuten spinnen riep ik: "Dit is geweldig, net of ik aan de drugs ben. Ik zie prachtige kleuren!" En dat terwijl ik in mijn huidige leven nog nooit iets heb durven gebruiken van welk hallucinerend middel dan ook. Als een snel ronddraaiende tol bewoog ik op het vlugge ritme van de trommelklanken, mijn begeleidende danspartner Elsa en alle andere dansers in de zaal om me heen compleet vergetend. Ik draaide mezelf terug naar het verleden. Met recht trance-dansen. Ik was volledig in de ban van de muziek, het draaien om mijn eigen as en de beelden die ik in mijn hoofd zag.

TEMPELDANSERES

Ik voelde me weer priesteres, dansend in een oud-Egyptische tempel. In een grote en hoge stenen zaal met dikke pilaren, gebouwd ter ere van godin Isis. Het was alsof ik de koelte kon voelen van de stenen vloertegels, waarop ik met blote voeten aan het dansen was. Langzaam draaide ik rondjes, mijn armen en handen elegant bewegend: een jonge priesteres, gekleed in een ragdun wit gewaad. Gouden sieraden om mijn bovenarmen, juwelen verweven in mijn lange haren, een gouden hanger op het voorhoofd. Tussen mijn vingers bewoog ik een lange, dunne sluier op de maat van de muziek. Danste ik voor de zonnegod Ra of ging het om een ceremoniële dans ter ere van meerdere goden? Aandachtig bekeek ik de enorme zandkleurige pilaren, daarna de mozaïekvloertegels die steeds sneller onder mijn blote voeten voorbijkwamen. Ik was 'een dochter van Isis' en ►

RONDDRAAIEN

Vriendin/therapeut Elsa kwam naar me toe dansen. "Doe je mee?", vroeg ze. Ik zette mijn wijnglas neer op een tafeltje en knikte: "Ja, graag!" Elsa nam de beschermende partnerrol op zich, ik sloot mijn ogen en gaf me over aan de muziek. Heupwiegend bewoog ik naar het midden van de zaal. Mijn

danste samen met 'mijn zusters', de andere tempelpriesteressen. De herinnering dat ik niet oud geworden was in dat leven, drong zich aan me op. Vlak voordat ik deze eerbiedige dans moest uitvoeren, had een van mijn priesteressenvriendinnen me iets te drinken aangeboden. Ik vond het aardig van haar, het was warm en ik had dorst. Pas toen ik misselijk werd tijdens het dansen en pijnlijke steken in mijn hart en maag voelde, begon het me te dagen. Ze had me vergiftigd! Halverwege de dansuitvoering zakte ik in elkaar en klapte ik met mijn hoofd tegen de koude stenen vloer aan; ik kwam niet meer overeind en stierf ter plekke. In het hier-en-nu danste ik met gesloten ogen verder, sneller en sneller, tot ik misselijk werd van het vele draaien. Plotseling opende ik mijn ogen en rende de zaal met dansers uit. Frisse lucht, ik moest naar buiten! Eenmaal buiten ging ik languit op mijn rug op het gras liggen om zo veel mogelijk grond onder me te voelen. Deels voelde ik me ellendig vanwege het vele draaien en dansen, deels vanwege de herinnering aan de gebeurtenis uit het verleden. De jaloezie van de andere priesteres kon ik nog voelen.

GAAT HET WEL MET JE?

Het giftige brouwsel dat ik eeuwen geleden had gedronken, probeerde ik, liggend op het gras, symbolisch alsnog uit te ademen. Danspartner Elsa – die achter me aan was gerend naar buiten – ging terug naar binnen om een glas water voor me halen. Toen mijn hoofd weer helder werd en ik me minder akelig voelde, keek ik recht in het bezorgde gezicht van L., een vrouwelijke collega die net kwam aanlopen. "Gaat het wel met je?", vroeg ze. "Je was echt goed in trance daarnet, maar ineens holde je weg." Ik 'herkende' haar onmiddellijk: zij was de priesteres geweest die me de beker had laten drinken met het giftige drankje! Ik ademde een paar keer diep in en uit, maar zei niets, zo verbouwereerd was ik. Achter me hoorde ik Elsa terugkomen en zeggen: "Hier, een glas water. Dat kun je wel gebruiken. Zeg, toen jij zo idioot aan het dansen was, kon L. haar ogen niet van je afhouden. Kennen jullie elkaar ergens van?" Schaapachtig grijsde ik. Ik herkende L. wel degelijk, maar of zij mij herkende? Haar bezorgdheid nu was niet gespeeld. Ze kwam oprecht en aardiger op me over dan eeuwen geleden. L. zei: "Ja, ik zou zweren dat ik je ergens van ken. Oud-Egypte? Een tempelleven?" Ze lachte, gaf me een knipoog, draaide zich om en liep terug naar bin-

nen. In een *split second* 'wisten' we allebei dat we elkaar kenden uit een oud-Egyptisch tempelleven. Maar of L. zich ook herinnerde dat ze me toen vergiftigd had...?

VRIENDSCHAP

In het oude Egypte verbleven onze zielsenergieën in lichamen van tempelpriesteressen; eeuwen later in lichamen van vrouwelijke therapeuten, die aan eenzelfde opleidingsinstituut studeerden en elkaar bij workshops tegen het lijf liepen. In de tempel in de Nijldelta dienden we godin Isis, nu 'dienen' we hoogstens onze cliënten. 'Beste vriendinnen' zijn we nog steeds niet, maar als collega's kunnen we het redelijk goed met elkaar vinden.

Als je oude bekenden tegenkomt uit voorbije levens, kan er een vorm van herkenning optreden. De zielsenergie voelt vertrouwd aan, ook al ziet de persoon in kwestie er allang niet meer hetzelfde uit als toen en zijn omstandigheden in de loop der tijd veranderd. Pas een jaar of drie na het trance-dansgebeuren herinnerde ik me het moment waarop ik L. in onze huidige levens voor het eerst ontmoette: in haar therapiepraktijk die vol stond met antieke Egyptische beeldjes. Bij die gelegenheid kreeg ik van haar een beker groene thee aangereikt, die ik pas na enig aarzelen aanpakte. "Er zit toch geen gif in, hè?", vroeg ik serieus. Ik kon mijn tong wel afbijten, waarom zei ik zoiets raars. "Nee, natuurlijk niet", antwoordde ze, "hoe kom je daar nou bij?" Ach ja, heden en verleden lopen weleens door elkaar. ●

Dit verhaal is afkomstig uit het e-boek 'Liefs uit... Oud-Egypte' © RHA Publishing, en herschreven voor ParaVisie. Je kunt dit e-boek met reïncarnatieverhalen die zich afspelen in het oude Egypte, gratis downloaden via www.vorigelevens.nl

